

har samlet sig derom, kommer der dog tilsidst en Dag, hvor alle Menneſter ville ſige om den Sag, at Noget bør der dog gøres ved den. Jeg tror, at det er det, der ligger til Grund for den høitærede Conſeilspræſident's Fordring om, at Noget bør der gøres i denne Sag. Jeg deler ikke denne Overtro. Jeg for mit Bedkommende ſiger: Lad dem ſtrige, til de have ſtreget Halsen af ſig! Det er mig ganſke ligegyldigt. Ja, ſelv om man vil gaa ud fra, at Noget ſkulde der gøres, og at, naar der er gjort et ſtort Rabalder i en halv Snes Aar, ſaaledes ſom det er blevet gjort af Militærvæſenet heri Landet, ſkulde der gøres Noget, ſaa bliver dog det Spørgsmaal tilbage, om dette Noget ſkal være noget Mere eller noget Mindre end det vi gjøre nu, og hvad enten man beſvarer dette Spørgsmaal til den ene eller til den anden Side, ſkal det ikke lykkes den høitærede Conſeilspræſident at godtgjøre, at det ene Svar ſkulde være mere parlamentarisk end det andet. Dermed forlader jeg de to høitærede Miniſtre, idet jeg dog til Slutning ſkal ſige, at jeg er enig med den høitærede Conſeilspræſident i, at Anſvaret for det Uheld, ſom den høitærede Miniſter har haft i ſine militære Sager, ligger i dette Thing. Det er dette Thing, der har ſlaaet Miniſterens Fæſtringer ud af hans Haand baade i 1876 og nu idag. Det er dette Things Være; det er derigjennem det danſke Folks Være, men det er ikke Miniſterens Være at have overlevet denne Sag. Det er Miniſterens Anſvar, det er Miniſteriet's Anſvar, at det har overlevet dette Nederlag for ſin Livſag, og det er ingen Være at overleve ſine Livſager. Den Kirkegaard, hvor en Mand har begravet ſine døde Livsopgaver, er ſandelig ingen Hædersplads for ham at beſøge. Dette tror jeg er Forſkjellen, det tror jeg er den rette Opfattelse af dette Forſlag. — Naar jeg derefter vender mig til den Dagsorden, vi ſtaa i Begreb med at ſtemme over, ſkal jeg ſige, at jeg agter at ſtemme for det Forſlag, ſom Udvalgets Flertal har anbefalet os. Naar jeg ønsker at knytte nogle Ord dertil, er det ikke for at tage nogetſomhelſt Forbehold overfor den ærede Ordfører, hverken overfor hans Udtalelſer her i Thinget eller overfor hans Udtalelſer paa Flertallet's Begne i Betænkningen. Det vil jeg anſe for ganſke overflødig. Det er klart for Enhver, at vi her ikke ſtaa for at ſtemme over hverandres Udtalelſer, men at vi ſtride til at ſtemme over et beſtemt formuleret Afſtemningsthema, ſom vi ſelvfølgelig ſtemme for, uden Henſyn til, at ogſaa Andre paa Motiver, ſom ikke ere vore eller mulig endog forſkjellige fra vore, ſtemme derfor. Endmindre ſtal jeg op-

holde mig ved de enkelte Ord og Bendinger, ſom jo kunne lyde paa een Maade i Ens Mund, paa en anden i en Andens. Det er klart, at ſlige Bendinger afhænge af det Grundlag, hvorpaa vi ſtaa, den almindelige Baggrund af Stemninger og Almenanſkueller, hvorfra man gaar ud. Selvfølgelig ſalbe Ordene anderledes i et Medlems Mund, der mener, at Militærvæſenet har en afgjørende Betydning for et Lands Være, Selvſtændighed og Udelelighed, end i et andet Medlems Mund, der, ſom jeg, har den Tro, at vort Militærvæſen har en ſaare ringe og ganſke underordnet Betydning for vort Lands Være, Selvſtændighed og Udelelighed, og at diſe tre uimiftelige Goder heldigviſ til Lykke for vort Land ville viſe ſig at være byggede paa langt ſolidere Støtter end vort ſtaffels Militærvæſen. Det er ogſaa klart, at Ordene maa ſøje ſig anderledes for et Medlem — jeg ſigter ikke herved til den ærede Ordfører — der mulig ved at ſe paa vort nuværende Militærbudget ſkulde komme til det Reſultat, at dette Budget er for lille, at der maatte nogle flere Millioner til, at det vilde være henſigtsmæssigere at gaa op til endnu større Bekoſtning, end vi nu udrede, og ſom de Herrer vide er bleven fordoblet i de ſidſte 15 Aar — end for mig, ſom har den Opfattelse, at det nærværende Militærbudget allerede for længe ſiden har overſtredet de fornuftige Grændſer for, hvad vi her bør anvende dertil, og ſom derfor ikke kan tænke mig nogen ſamlet Reviſion af vort Forsvarsvæſen, uden at denne tillige maatte blive en Reduktion og navnlig da en Tilbageerobring af den Million, ſom for et Par Aar ſiden paa en ſaa vidunderlig Maade gled os ud af Hænderne. Men alt dette er Nuancer, Meninger, Afſtygninger, ſom ſølge af ſig ſelv, og ſom jeg ikke ſkulde have nævnt i denne Forbindelse, derſom jeg ikke havde ment, at det ved en Forhandling ſom denne, der jo nærmest er af demonſtrativ Natur, dog havde ſin Interesſe ikke at glemme diſe Nuancer, og at det kunde have Betydning, at Billedet af diſe Forhandlinger blev et ſaa almindeligt, ſaa levende Udtryk for de Stemninger, der virkelig raade i Thinget og Folket, ſom muligt. Jeg ſkal ſaa meget mindre forfølge dette, ſom jeg erkjender, at det ikke har praktiſt Betydning i Nieblikket. Jeg har da ogſaa god Fortroſtning til, at det aldrig ſkal ſaae nogen praktiſt Betydning, og jeg bygger denne min Fortroſtning ikke mindſt paa Kjøbenhavns Befæſtning. Jeg har ikke forſtaaet den stærke Uvillie, hvormed to ærede Medlemmer have udtalt ſig imod Kjøbenhavns Befæſtning; jeg kan ikke forſtaa den overdrevne Harm paa anden Maade,